

Nr 104.

Af herr **Johansson** i Jönköping, om ändrad lydelse af 11 §
1 mom. i gällande förordning angående bevilning af
fast egendom samt af inkomst.

Gällande bevilningsförordning stadgar, som bekant, att bevilning för inkomst af kapital eller arbete icke äger rum, när den skattskyldiges hela årsinkomst understiger 500 kronor. Uppgår årsinkomsten till 500 men icke till 1,200 kronor, äro 450 kronor bevilningsfria, och om inkomsten uppgår till 1,200 men icke till 1,800 kronor, åtnjutes samma förmån för 300 kronor.

Dessa bestämmelser tillämpas ej mindre i fråga om inkomst, som tillkommer ensam skattskyldig, än ock i fråga om äkta makars sammanräknade årsinkomster, jämväl om hustruns inkomst i sin helhet eller till någon del är af sådan beskaffenhet, att hon enligt lag äger att ensam råda däröfver.

Däremot finnes ingen föreskrift om att nu nämnda bestämmelser skola tillämpas på de sammanräknade årsinkomster, som tilläfventyrs kunna tillkomma äkta makar samt deras gemensamma, i hemmet kvarlevande barn. Om dylika barn hafva egna inkomster, skola dessa alltså bevilningstaxeras för sig, hvilket i realiteten innebär, att sådana inkomster bli obeskattade antingen i sin helhet, i fall de nämligen för hvarje barn understiga 500 kronor, eller till någon del, i fall de för hvarje barn uppgå till 500 kronor men icke till 1,800 kronor.

Det har kommit till min kännedom, att rätt afsevärda inkomstbelopp på detta sätt undgå beskattning. Familjefäder, som förfoga öfver kapital i reda penningar, placera dessa i bank i sina omyndiga, ofta minderåriga barns namn och undandraga sig därigenom skattskyldighet för sin för-

mögenhet eller en del däraf. Den gånfvöfverlåtelse, som väl förmenas skola ha föregått en dylik penningplacering eller innebäras i densamma, är i många fall endast låtsad. Fadern behåller fortfarande oinskränkt dispositionsrätt öfver kapitalet och dess afkastning och anser sig oförhindrad att när som helst återtaga hela gånfvån, om han af någon anledning finner sådant lämpligt.

Men äfven om en gånfvöfverlåtelse under dylika omständigheter är verkligt menad, synes mig den skattefrihet, som genom densamma förvärfvas, icke vara fullt rättvis. Faktiskt blir det genom här påpekade bestämmelser i bevillningsförordningen möjliggjordt för en familj med t. ex. 5 barn att fullständigt undgå skattskyldighet för en till bortåt 3,000 kronor stigande inkomst af kapital. Jag anser mig icke behöfva närmare utveckla, hurusom dylika konsekvenser af gällande bevillningslagstiftning icke lätteligen kunna förenas med billig hänsyn till mindre lyckligt lottade skattedragare.

Att skattefrihet åtnjutes för en så stor del af inkomsten, som kan anses motsvara existensminimum, är naturligtvis rättvist och billigt. Utan tvifvel är det också fallet, att det belopp, som i hittills gällande bevillningsförordning betraktas såsom existensminimum, och för hvilket bevillning af denna grund icke utgöres, är alltför lågt och bör höjas. Å andra sidan synes dock mest rättvist, att det skattefria existensminimum beräknas för familjen såsom enhet och icke för enskilda medlemmar af familjen, i hvarje fall icke för barn, hvilkas försörjning åligger och i verkligheten ombesörjes af föräldrarna. Först när barnet nått den ålder, att det bör kunna försörja sig genom eget arbete, d. v. s. åtminstone 15 år, synas bestämmelserna rörande bevillningsfrihet för viss del af inkomsten böra tillämpas på detsamma. Tidigare böra samma bestämmelser kunna tillämpas endast i fråga om styfbarn och föräldralösa barn, hvilka kunna antagas helt eller delvis vara för sitt uppehälle hänvisade till egna tillgångar, ifall de äga sådana.

Den af mig åsyftade ändringen i nu gällande bestämmelser synes lättast kunna vinnas genom att i § 11 mom. 1 första stycket af bevillningsförordningen närmast efter uttrycket äkta makar inskjutas orden »samt deras gemensamma barn under 15 år». Därest förslaget om ett sådant tillägg vinner beaktande, torde vederbörande utskott taga under ompröfning, huruvida äfven andra ändringar i gällande förordningar af ifrågasvarande tillägg påkallas, och i sådant fall därom väcka förslag.

På grund af det anförda tillåter jag mig alltså vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta sådan ändring i nu gällande bevillningsförordning, att första stycket af § 11 mom. 1 erhåller följande lydelse:

»Bevillning för inkomst af kapital eller arbete äger *icke* rum, när den skattskyldiges eller, i fråga om äkta makar samt deras gemensamma barn under 15 år, deras sammanräknade årsinkomster understigit 500 kronor.»

Stockholm den 27 januari 1910.

Robert Johansson.